

„O pasăre îndrăgostită de aer este mai moartă decât o pasăre îndrăgostită de o ramă. Și cu mult mai săracă.”

- Nichita Stănescu

NATIUNEA

continuitate pentru neam și țară

Informație, opinie și atitudine publicistică

Serie Nouă
Anul VII
Numărul 350
(6823/1388)
14 - 20 martie 2018

Dreptul preemțiunii unice „pentru sau în interesul României”!

Cezar Adonis
Mihalache

Păi, dacă tot vor să pună pe picioare, faraonice!, o Bancă de Dezvoltare a României, măcar să o facă și în interesul țării! Nu doar pentru finanțarea afacerilor de cartier politic al noilor găști de băieți deștepți (cu aceleași idei vechi, dar eficiente, de devalizarea sectorială)...

Să facem o bancă de stat, nu spune nimeni „Nu!”, dar printre picături, mai bine spus printre „fișcurile” deturnate din banii de la buget pentru finanțarea inexistentelor „mari investiții în infrastructură” și a proiectelor „de dezvoltare ale autorităților” (să sperăm că nu cu vreo filială de autoritate „locală” în rune deschisă fix în inima ținutului ogarului secuiesc, căci acolo nu ar trebui finanțate decât fabrici de zăbală din piei de iepe de pustă!), să creăm dară ceva și pentru țară.

Măcar acum, în Anul Centenarului Unirii! Pentru că, după, puțin probabil să mai desprindem ceva din hălciile pe care și le vor împărții „autoritățile” din „managementul bancar”. Căci, pe lângă faptul suficient de evident că „banca” va fi creată, cel puțin printr-un al treilea scop declarat („activități care privesc aria de acțiune a IMM-urilor”) pentru a asigura prezența statului (prin Ministerul de Finanțe) în acele firme în care datoriile la bugetele de stat vor fi convertite unilateral și abuziv în acțiuni „de aur” ale statului, guvernării puteau să se gândească și la altfel de acțiuni de aur.

Cu adevărat de aur! Bijuteriile infrastructurii bancare românești! Am fi spus „autohtone”, dar, chiar dacă pe fațade, carduri și ordinele de plată scrie „românesc”, ele nu (mai) sunt ale noastre...

Or, pentru așa ceva merită să defilezi în bocanci prin libertățile și ideile de bază ale unei economii de piață! Pentru așa ceva merită să-ți asumi statutul de mână de fier care vrea

să schimbe regulile unei economii de piață... Să le facă altfel, nu doar mai restrictive, ci și cu potențial coercitiv imediat asupra mediului privat.

Da, o bancă de stat este necesară! Dar scopul ei nu trebuie să fie acela de a finanța proiecte de infrastructură inexistentă, de fapt, de a le demara la nivel de studii de fezabilitate din care noii băieți deștepți să-și asigure partea de comisioane de tip „bechtel” (ce, ei nu pot să ciordească așa cum au făcut-o alții „pentru sau în beneficiul” americanilor?), poate chiar să pornească acele proiecte dacă mașina de bani va separa bine părțile convenite „părților”! Scopul unei asemenea bănci, promițător așezată sub sloganul „pentru sau în beneficiul României”, ar trebui să fie tocmai încercarea de „reautohtonizare” a sistemului bancar.

Chiar dacă nu am vorbi despre înființarea unei coroane de bănci românești, deși bani ar fi, ci măcar pentru salvarea unora dintre cele existente. Măcar a acelor care poartă în identitate numele de „românesc” și au fost scoase la mezinat de către băncile lor mamă (de sorginte venetică).

Nu mai putem deschide acum procese peste timp, nu avem vreme de așa ceva, pentru a vedea cum au ajuns coroanele noastre bancare în mâini străine și apoi vândute și revândute între interese străine. Dar măcar ceea ce se vinde acum de către o bancă mamă străină să ne asigurăm că rămâne în portofoliul nostru.

Și este scandalos ca fix în An de Centenar, Banca Românească să ajungă „prăsilă” la o bancă mamă ungurească. Era oricum nepermis statutul de subsidiară unei bănci elene. Dar trecutul este istorie. Nu ne mai legăm de el! Dar dacă tot a fost scoasă la vânzare, de ce să aibă parte de ea OTP-ul unguresc? Mai ales că este știută ofensivă acestuia de preluare a unor bănci din „întreg bazinul carpatic” cu finanțare

directă de la Budapesta.

De ce să nu emitem un drept unic de preemțiune și să facem din Banca Românească prima nestemată a unei viitoare diademe de bănci românești autohtone pe care să o punem în locul acelei coroane bancare a anilor '90, distrusă, vândută, mezinată, batjocorită?!

Și trebuie apreciat jocul pe care îl face Banca Națională a României de câteva luni bune. Acela de a tergiversa dosarul de preluare a Băncii Românești depus de OTP! Își mai spală poate din vinovățiile anilor '90...

Poate ar răsări ideea că, deh', guvernării de sub Mișu Tudose la asta s-au gândit când au avansat proiectul Băncii de Dezvoltare a României din Guvern în Parlament... Desigur, pentru a nu fi iar spânzurat de către CNCD pentru discriminare, fostul premier va spune că nu s-a gândit la asta. Și l-am, crede, nu pe cuvânt, ci pe literă de OUG, pentru că, în articolele din actul de înființare al BDR, nu s-a prevăzut posibilitatea ca, pe lângă finanțarea de către noua bancă a acelor „activități care privesc aria de acțiune a IMM-urilor”, să fie „finanțate” similare și societățile bancare private. Dar lucrurile pot fi corectate.

Și poate că așa și-ar mai spăla și alții (nu doar cei de la BNR) din păcatele lașității lor!

România îngenunchiată de cămătari...

George
Petrovai

Că suntem vânduți, că ne-au amanetat până și aerul pe care îl respirăm, este un fapt! Unde s-au mai pomenit însă dobânzi de 4 000 sau 7 000 la sută sau chiar mai mult?!...

În ce colț de lad s-a mai întâmplat asemenea înșelătorie în masă, Tâlărie la drumul mare, Escrocherie plăsmuită de Șarlatani, cu concursul larg al Băncii Naționale și a găștilor mafioate de partid?!... (Potlogarii nu au partid, la noi, ei scot numai panglici pe nas când ademenesc oamenii, aruncându-i în plasa cămătarilor!).

Dramele românilor ajunși sclavi, aruncați pe drumuri de cămătari, sunt inimaginabile! Un guvernator etern, Mugur Isărescu, îmbogățit peste noapte, din munca sa cinstită!..., a legiferat Tâlăria, pentru că Tâlărie este să-ți iei consilierii la BNR, care să-și deschidă propriile afaceri cămătărești, spoliind oamenii!, trecând peste orice conflict de interese... (S-a autosesizat cineva?!... Ni-meni! Se doarme...).

...Nu aș vrea să mă cobor sub anumite limite, dar, în același timp, trebuie să-i întreb pe unii, în modul cel mai deschis... Ați uitat, Nesimțitorilor, de ce s-a pornit răscoala de la 19007?...

Luați manualele de istorie, deschideți-le și citiți din nou despre spolierea poporului român, despre lăcomia cămătarilor evrei (Atenție! Nu sunt antisemit!), lăcomie care n-a mai putut fi suportată... Așa vreți să se ajungă și azi?

Nu v-ați îmbuibat de ajuns, furându-i pe alții? Nu ați aruncat din casele lor, pe drumuri, destui români? Nu și-au pus capăt zilelor, în fața metodelor voastre mafioate, destui oameni? Opriți-vă cât mai e timp!

...Un senator liberal, Daniel Zamfir, a propus un proiect de lege privind plafonarea dobânzilor.

Propunerea sa este un lucru normal, în concordanță cu legile europene. Toate țările dezvoltate, Franța, Marea

Britanie, etc., care au respect față de propriii cetățeni, au prevăzute aceste legi. Numai la noi, Tâlăria, Jecmânirea românilor sunt consfințite de guvernanți și de structurile antinaționale ale BNR!

...În loc să fie susținut de PNL, senatorul Daniel Zamfir este boicotat chiar de șeful său de partid, Ludovic Orban, această figură sinistră a liberalilor! (Dacă mai înainte aveam o cât de mică simpatie față de el, privindu-l ridiculizat de dl. Antonescu, rămân perplex astăzi, constatând gravele abateri morale ale acestui Orban care a orbit de tot!...

A propos, omul și-a mai luat un consilier, dar nu specialist în relații umane, ci... în culturism!).

Trebuie să li se facă dreptate românilor!

1. Plafonarea, nu numai a dobânzile viitoarelor credite, dar și dobânzile creditelor luate anterior, iar toți cei care au permis Jaful cetățenilor români să fie trași la răspundere!; 2. Româniilor jefuiți – prin cărdășia Băncii Naționale!- să fie despăgubiți, acordându-li-se chiar daune morale pentru Teroarea la care au fost supuși; 3. Se vor confisca averile tuturor Mafioților care au închis ochii la dramele românilor, permițând Jaful, indiferent dacă averile respective sunt sau nu pe numele lor!

Pentru că nu medaliile de onoare merită acești Infractori, ci supravegherea în celule de maximă securitate, spre binele propriei Țări!

Podul de flori de peste Prut...

Ilie
Șandru

Una dintre „minunile” acestor vremuri atât de zbuciumate s-a întâmplat duminică, 6 mai 1990, la Prut, când, pentru câteva ore, acesta a încetat să mai fie graniță geografică, dar artificială, între frați, devenind un râu ca oricare altul din trupul țării. Timp de câteva ore, fâșia de frontieră de pe Prut a fost complet ignorată, iar apele râului nu au mai constituit o barieră între românii de pe cele două maluri ale Prutului, fiindcă toți știu că sunt un singur trup și un singur suflet românesc, toți formează un singur popor, vorbind aceeași limbă, având aceleași obiceiuri, același port și același tricolor. Și, începând din 6 mai 1990, același fus orar.

Duminică, 6 mai 1990, sutele de mii de români, adunați pe cele două maluri ale Prutului, au fost martorii unui moment istoric, martorii unui viitor care a început atunci, când a pornit spre ceasurile cele mari ale istoriei.

Săveni, 6 mai 1990, ora 8,30. Sute de oameni sunt pregătiți să pornească spre cele mai apropiate puncte de trecere peste Prut, fixate anume pentru acest eveniment. Cu un car de reportaj al TVRL, mă îndrept și eu spre Miorcani, satul lui Ion Pillat, aflat față-n față cu Prerita lui Grigore Vieru de peste Prut. Ajunși acolo cineva ne-a sfătuit să pornim spre Rădăuți-Prut. Acolo, la fel ca la Miorcani, era liniște. Derutați, ne întoarem înapoi, la Miorcani într-un nor de praf stărnit de sutele de mașini, unele care vin, altele care se întorc. Oamenii se opresc, se întreabă unii pe alții, însă nimeni nu știe nimic precis.

Ionuț
Țene

Dacă nomenclatura politică separatistă de la Chișinău și clasa politică dâmbovițeană cu grave deficiențe de corupție nu fac nimic pentru unirea Republicii Moldova cu România, locuitorii români din Basarabia nu se mulțumesc să stea degeaba și acționează de jos în sus pentru revenirea teritoriului din stânga Prutului la România, sub egida Centenarului și pentru anularea Pactului Ribbentrop – Molotov. În urma acțiunii Platformei „2012”, deja peste 26 de localități din Republica Moldova au votat simbolică Declarație de Unire cu România. Consiliile locale din localități basarabene la îndemnul populației au votat hotărâri de consiliu pentru unirea cu România și recunoașterea deciziei Sfatului Țării din 27 martie 1918 de unire a Basarabiei cu Țara Mamă, România. „În numele locuitorilor Moldovei Răsăritene, în puterea dreptului istoric și de neam, pe baza

Cineva ne sfătuiește să ne îndreptăm spre Cotul Miculiței, un sat din apropiere. Începem să credem că suntem manipulați. E doar la modă! Cei de la TVRL se sfătuiesc ce să facă. În cele din urmă se hotărăsc să plece spre Stânca-Costești, în speranța că vor putea putea filma măcar câteva imagini. Eu rămân la Cotul Miculiței. Fie ce-o fi. Am fost inspirat!..

Cotul Miculiței, ora 11,30. Un șir neîntrerupt de sute de mașini „curg” neîntrerupt spre malul drept al Prutului. Dincolo, pe malul stâng, mult mai înalt, mii și mii de oameni coboară și ei spre apele râului, fluturând drapele tricolore. Lipsește însă podul ce trebuia să unească cele două maluri. Din motive necunoscute cineva a „uitat” să-l aștearnă peste apele Prutului. Aveam să aflăm mai târziu de la organizatorii evenimentului: Liga Culturală pentru Unitatea Românilor și Frontul Popular din Moldova, că acel „cineva” a fost armata rusă. Între timp, pe cele două maluri ale Prutului s-au adunat zeci de mii de oameni, toți români, adresându-și saluri cordiale, mulți se strigă pe nume, fiind rude ori prieteni. Deasupra mulțimilor flutură sute de drapele, aceleași drapele pe ambele maluri: roșu, galben și albastru.

La ora 12, în satele românești înșirate pe cele două maluri ale Prutului, începând de la Mitoc și Rădăuți-Prut și până la vărsarea apelor râului în Dunăre, se trag clopotele tuturor bisericilor, în timp ce preoții oficiază slujbe și înalță rugăciuni pentru ocrotirea neamului românesc și pentru unitatea sa.

Constat că lângă mine se află Mircea Răceanu, iar lângă el scriitorii Alecu Ivan

Ghilia și Alexandru Lungu. Amândoi sunt fii ai acestor mealeguri moldave. Deodată mulțimile încep să cânte, ca la o comandă, „Hristos a înviat din morți, cu moartea pe moarte călcând...”! Apoi răsună versurile Horei Unirii, urmate de „Pe-al nostrum steag e scris unire”. Cântecul se înalță în văzduh ca niște rugăciuni fierbinți pe care un întreg popor le adresează lui Dumnezeu.

„- Priviți!... A venit Grigore Vieru!”..., strigă cineva de lângă mine. Vestea se răspândește cu iuțeala fulgerului, iar mulțimea începe să-i scandeze numele: „Vieru!..Vieru!...”

Agitație mare pe celălalt mal. Și, deodată, o barcă – singura ce se poate vedea prin această zonă! – se desprinde de malul stâng și se îndreaptă spre noi, cei de pe malul drept. Când ajunge la mijlocul râului sute de buchete de flori sunt aruncate în apă, de pe un mal și de pe celălalt. În barcă, în afară de Vieru, mai sunt: primarul și preotul din Pererita și un cameraman de la Televiziunea din Chișinău. Primarul poartă pe brațe un frumos ștergar cu motive populare românești, pe care se găsește un colac mare, cu împletituri meșteșugite, având înscrise pe el două cuvinte: ROMÂNIA – BASARABIA!

Parcă o forță cerească aduce barca exact în locul în care mă aflăm! Ajunsă la mal, îl ajut pe Vieru să coboare și ne îmbrățișăm. Mulțimea ne poartă pe amândoi pe sus și ne trezim pe o remorcă de tractor, transformată, ad-hoc, în tribună. Lacrimi și strigăte de bucurie din toate părțile! Grigore Vieru încearcă să se facă auzit de mulțimea care-i scandează numele. E foarte

greu fără nicio amplificare. De-am avea măcar o porta-voce tot ar fi bine.

Deodată o liniște nefirească se așterne peste mulțimile de pe cele două maluri. Presimt că se întâmplă ceva neobișnuit. Îmi întorc privirile mirate spre Prut. Privesc uimit, așa cum privește toată mulțimea, „minunea” datorită căreia s-a așternut liniștea. În mijlocul apei se afla un bărbat îmbrăcat, cu apa până la brâu, purtând în brațe un uriaș buchet de flori. Se oprește în mijlocul apei, ridică buchetul deasupra capului, îl agită și strigă din răspuneri: Trăiască România Mare! În acel moment, ca la o comandă, mulțimile de pe cele două maluri năvălesc în apă, încât aceasta pur și simplu nu se mai vede! Oamenii se întălesc în mijlocul râului, se îmbrățișează, fără să se cunoască, dar parcă se cunoșteau dintodeauna; plâng de bucurie, scot de prin buzunarele hainelor sticle cu vin și se cinstesc acolo în mijlocul apei! În decursul milenarei sale existențe, nu cred că a mai trăit Prutul asemenea momente înălțătoare.

Sunt momente istorice! Nu mai e nevoie de niciun pod! Fiindcă s-a născut un pod viu, din trupuri omenești, din românii de dincoace și de dincolo de Prut! Nimeni nu mai știe însă care de pe ce mal este!

Baraca care l-a adus pe Grigore Vieru și pe ceilalți frați basarabeni se reîntoarce la malul stâng, încărcată cu cărți aduse de cei prezenți spre le fi date românilor din Basarabia. Deasupra lor, alături de ceilalți, îmi găsesc și eu un loc ca invitat al lui Grigore Vieru, ceea ce mă onorează, dar mă

și emoționează. Primirea pe celălalt mal este incandescentă! Sunt purtat pe brațe până la o tribună improvizată și aici, ca și dincolo, pe remorca unui tractor. Fac cunoștință cu cei prezenți: Vasile Bulgaru, președintele sovietului raional, Vladimir Gudumak primul secretar al raionului Briceni, Vasile Levin-ski, Mircea Lutic și Vasile Tărățeanu – scriitori din Cernăuți; Anatol Kiriac-compozitor, Vasile Zagaevski-de la Ministerul Culturii din Chișinău și alții. Cineva recită poezia lui Nichita Stănescu „Patria mea e limba română”, iar Silvia Kiriac interpretează cântecul, dedicat evenimentului, „Podul de flori”, pe versurile lui Grigore Vieru. Cântecul zboară peste mulțimile adunate pe cele două maluri pe care le unește acum podul viu al miilor de trupuri în care bat la unison inimi românești.

Mă despart cu greu de frații de dincolo de Prut fiindcă aveam atâtea lucruri să ne spunem și nu aveam nevoie de vreun interpret. O basarabeană îmi iese în cale și-mi așează în brațe o pâine mare și rumenă, coaptă într-un cuptor din Basarabia! În timp ce barca mă poartă spre celălalt mal, purtând în brațe pâinea, ca pe o ofrandă, îmi vin în minte cuvintele lui Grigore Vieru, rostite pe malul „românesc”, anume că nu se poate ca într-o astfel de zi minunată, de duminică, Dumnezeu să nu-și fi întors privirea spre zecile de mii de români, adunați pe malurile Prutului, spre a se bucura și El împreună cu ei. „Eu cred că astăzi Dumnezeu a fost puțin român”!.. Și cred că poetul are dreptate.

Revoluția Unirii!

principiului ca noroadele singure să-și hotărăscă soarta lor de azi înainte și pentru totdeauna, noi, primarii localităților din Câmpia Sorociei, la un secol de la Adunarea generală a Zemstvei din districtul Soroca, care a cerut Sfatului Țării Unirea, ne exprimăm dorința ca Basarabia să se Unească cu Țara-Mamă, România.

Vrem să facem această Unire ca reparație morală pentru suferințele trecutului și ale prezentului, de la chinul bunelor noastre smulși împotriva voinței lor de la trupul patriei istorice de voia lui Hitler și a lui Stalin, supuși execuțiilor, deportărilor și foametei, la greutățile pe care le trăim acum noi, cei de azi. Să facem Unirea cu cei de aceeași limbă și tradiție cu noi pentru ca fiii și nepoții noștri să se bucure de un viitor, de libertate și avuție, de șansele de împlinire pe care generațiile noastre nu le-au avut. Să ne ajute Dumnezeu ca decizia noastră să fie un pas hotărâtor spre Unirea deplină, când nu va mai fi graniță pe Prut, iar oa-

menii dintre Nistru și Tisa vor munci împreună la realizarea și mulțumirea comună, alături de celelalte popoare ale Europei civilizate. Prin prezenta Declarație de Unire ne exprimăm bucuria de a sărbători împreună cu frații noștri români de pretutindeni Centenarul Marii Uniri 1918 – 2018 și adeziunea la valorile național-democratice ale spațiului cultural românesc. Așa să ne ajute Dumnezeu!” Această este Declarația de Unire pe care au semnat-o recent Grigore Pleșca, primarul satului Visoca, și Vasile Palamari, primarul comunei Bădiceni din Basarabia. Alte 26 de localități din Basarabia au semnat Declarații de Unire cu Țara – Mamă România, conform deschide.md. Acțiunea unionistă continuă accelerat de jos în sus. Pe 16 februarie 2018 s-a desfășurat un eveniment istoric, deși mulți români nu-l realizează la adevărata valoare.

Primul oraș din Republica Moldova a votat unirea cu România și recunoașterea deciziei Sfatului Țării de unire

cu Țara Mamă la 27 martie 1918. În data de 16 februarie, 2018 la primăria Cimișlia în cadrul ședinței ordinare a Consiliului orașenesc, a fost votat proiectul de decizie cu privire la sărbătorirea Centenarului Unirii și unirea cu țara mamă. Cimișlia s-a pronunțat pentru Unirea cu România într-un mod ferm! Din 16 februarie 2018 acest oraș este simbolic din România. Este primul oraș din Basarabia care sărbătorește Centenarul Marii Uniri! Consiliul local într-un entuziasm și o emoție greu de descris a votat unirea cu România, alături de cele 26 de localități care au susținut această inițiativă a „Acțiunii 2012”. Unirea orașului Cimișlia cu România este simbolică, deoarece localitatea basarabeană este la graniță cu așa-zisa Republică autonomă Găgăuzia și vecin cu capitala acesteia Comrat. Prin această declarație de unire, Cimișlia a devenit primul oraș simbolic a României care refuză separatismul. Primarul orașului Cimișlia este Gheorge Răileanu, fost luptător al Fron-

tului Popular în 1989 și veteran al războiului din Transnistria. Cimișlia are din anul 2012 un parteneriat de colaborare solid cu municipiul Cluj-Napoca, care este un exemplu de dezvoltare națională și europeană, demn de urmat pentru românii basarabeni. În ciuda unor clici politicianiste de la Chișinău și București, preocupate de lupte intestinale sterile, de corupție direcționată spre conturile companiilor străine și subordonări ale intereselor altor state, poporul român din Basarabia a început de Centenar revoluția de jos în sus pentru unirea Republicii Moldova cu România. România și sora Moldova, depopulate de o politică incoerentă în slujba altor interese nu mai pot trăi și exista decât împreună, unite într-o singură țară România așa cum au gândit-o membrii Sfatului Țării la 1918. Deja e o chestiune de timp până când Prutul va fi doar un râu interior al României.

Câteva amintiri de la Simion Ghinea

Ion
Coja

Simion Ghinea a fost o persoană pe cât de discretă și de modestă, pe atât de importantă în lumea legionară. L-am cunoscut prin Petre Țuțea, la câteva zile după prima discuție cu „domn profesor”. Am primit informații despre bădia Simion de la Marcel Petrișor, de la părintele Boldeanu și de la Grigore Malcasian.

De la părintele Boldeanu, care fusese șeful legionarilor rămași în țară după „rebeliune”, am aflat că după arestarea sa, a părintelui Boldeanu, și fuga acestuia din țară, această funcție a îndeplinit-o Simion Ghinea. Evadarea părintelui a fost opera lui Simion Ghinea. Părintele mi-a acordat toată atenția când m-am prezentat la Biserica din Jean de Beauvais din partea lui Simion Ghinea, în 1984. Acolo l-am cunoscut și pe Grigore Malcasian, cu care am petrecut câteva ore. El m-a dus la Versailles, la Demostene Nacu, la o întâlnire de legionari anti-simiști, povestită de mine în Șeitani, volumul 2, capitolul Legionăreală la Versailles.

Cuvântul „legionăreală” nu l-am inventat eu, l-am auzit la directorul editurii Valahia, cred. Numele lui Grigore Malcasian l-am găsit apoi pe lista celor condamnați la moarte în contumacie după rebeliune. L-am „luat la rost” pe Ghinea: Bine, domnule Ghinea, m-ați trimis la Paris să mă întâlnesc cu un condamnat la moarte? Și i-am arătat cartea scoasă în 1941 în care erau pomenite și faptele armeanului: sechestrare de persoană în timpul rebeliunii! Aproape că l-a amuzat pe Ghinea cele citite. Și mi-a povestit:

A doua zi după asasinatelor de la Jilava, toți cei care se știau implicați în asasinatelor din vremea lui Carol și care nu fuseseră încă arestați, precum fuseseră cei de la Jilava, au fost cuprinși ce mare spaimă că urmează la rând. Se știa că la Jilava acționaseră de capul lor un grup de tineri care deciseră să-și facă singuri dreptate, convinși că procedurile juridice legale sunt prea încete și riscă să-și facă scăpați pe vinovați!

Detaliu important: mulți dintre acești suspecti au venit la sediul legionar și au cerut protecție! Adică se știa la ora aceea că acțiunea de la Jilava nu fus-

ese organizată de conducerea Mișcării Legionare. La sediul ML aceștia primeau sfatul să dispară din București câteva zile până se liniștesc lucrurile. Unul dintre acești panicați a început acolo în sediu să se lamenteze, să plângă chiar, că el nu are unde să plece din București, unde să se ascundă! Atunci Simion Ghinea și Malcasian, făcându-li-se milă de acel nenorocit, l-au dus acasă la ei, câteva zile a stat la Malcasian,

mata intra în război cu toți legionarii care s-ar fi înrolat, moralul armatei ar fi fost cu totul altul, iar la Stalingrad rezultatul confruntării ar fi fost altul!”

Ghinea s-a oferit să lupte într-un detașament de „spărgători de cazemate”, trupă de elită și de mare risc. Cum era puținel la trup, mi-nchipui că așa și trebuia să fie un spărgător de cazemate, să se strecoare ușor, nevăzut de inamic, până la distanța cea

ticiparea Căpitanului. Acesta, supărat că bădia Simion, flăcău la acea dată, întârziase la o acțiune a camarazilor, l-a pedepsit să facă un drum pe jos până la Cluj, iar pe drum să se gândească cât de mult poate să-i coste pe ceilalți o întârziere de-a ta! La ce riscuri îi poți expune pe camarazii tăi!

A mers bădia Simion mai ales pe răcoarea nopții, din oraș în oraș, din sat în sat, a trecut

nuntă, cu care obișnuia Căpitanul să plece la drum, ca să-și astîmpere setea. Nam insistat pe lângă Gavrilă Gheorghe să aflu cum a ajuns la dînsul plosca Căpitanului, de ce și când i-a dat-o Simion Ghinea! Din alte discuții aflasem că înainte de 1990 îl avusese în obiectiv pe bădia Simion și-l simpatizase, că era „om serios și bun român”(!). La un moment dat colonelul Gavrilă a primit ordin să-i aresteze pe Simion Ghinea și pe prietenul său Octavian Voinea pentru activitate politică subversivă. Nu s-a grăbit cu arestarea, a insistat la șeful său că nu este cazul, mai ales pentru Ghinea era gata să garanteze că „nu unelțește împotriva statului”!

Am fost așa de impresionat când am văzut plosca Căpitanului, că o țin în mâinile mele, că nu știam cum să plec mai repede din casa colonelului, nu cumva să se răzgândească. S-o duc cât mai repede acasă. M-am gândit să-i pun întrebările necesare, dar le-am lăsat pentru altă ocazie, ocazie care nu s-a mai ivit...

Au rămas atât de puține obiecte de care Căpitanul s-a folosit în scurta sa viață. Clădirea în care a activat cel mai mult, de pe Splaiul Dâmboviței, a fost demolată din ordinul primarului alogen și infractor Vanghelie. Îl caut pe internet să văd cât de alogen este, așa cum s-a zvonit! Și nu e, domnule! La părinți este trecut un singur nume, al maică-sii! Nu poți spune despre secătură că n-are mamă, n-are tată!... Alta este definiția sa! Dar tot așa vrea să aflu de ce a dat ordinul să distrugă clădirea care a fost sediul legionar cel mai încărcat de amintiri?! Cine i-a dat ordin să dea acest ordin scelerat și stupid?!

câteva la Ghinea!... Comentariul lui Ghinea: am fost la fel de vinovat ca și Malcasian! Pe mine de ce nu m-au condamnat? Pentru că eu fiind în țară mă puteam prezenta la proces și puteam să mă apăr, să demonstraz că n-a fost nicio sechestrare de persoană! Malcasian fiind fugit din țară i se putea pune orice în cărcă!... Așa s-a făcut justiție cu legionarii, a încheiat cu amărăciune Ghinea!...

Ghinea a făcut 17 ani de pușcărie comunistă, mai mulți decât Țuțea, numai 13!! De aceea am rămas foarte surprins când, la un moment dat, a zis: Carol și Antonescu s-au purtat cu noi mai rău decât comuniștii!... Am fost atât de surprins că nu i-am cerut deslușiri, dar nu mi-e greu să argumentez eu această surprinzătoare „depoziție”! Dacă ar fi nevoie!

Deși Ghinea era comandant legionar în libertate, când a început războiul, cruciada anti-bolșevică, s-a prezentat voluntar să fie înrolat să lupte împotriva rușilor, pentru eliberarea Basarabiei. Mi-a explicat: „războiul ăsta l-am fi făcut și noi!” Am auzit, la alții, și comentariul acesta: „dacă legionarii ar fi rămas la guvernare, iar ar-

mai mică, de unde să atace gurile de foc... Nu i-am cerut detalii. În general așa am procedat cu foștii deținuți, am pus cât mai puține întrebări... Am greșit, din teama de a nu trezi suspiciuni! De a nu leza sensibilități necunoscute... S-a întors după câteva luni de front, rănit. Poate că Marcel Petrișor știe mai multe!

De pe front mi-a povestit totuși un moment deosebit, când s-au trezit că dintr-un avion de recunoaștere sunt aruncați fluturași de hârtie prin care se mulțumea generalului Avramescu și militarilor români pentru felul cum se poartă cu civilii, ca armata de ocupație!... Mă întreb dacă se poate găsi o confirmare pentru acest gest neobișnuit, mai ales dacă iei aminte la soarta generalului Avramescu. (Chiar în aceste clipe, când scriu acest text, caut pe internet și găsesc mențiunea că generalul Avramescu organizase la Simferopol o cantină pentru săracii localnici ruși... Se leagă cu relatarea lui Ghinea... Dacă mi-aduc bine aminte mesajul ar fi fost semnat de Stalin!...)

Memorabilă pentru mine a fost relatarea unei întâmplări petrecute cu par-

pe la fiecare comandant legionar să-i ștampileze foaia de parcurs! Nu se supăra nimeni să fie trezit în toiul nopții pentru acest serviciu. Mai stăteau de vorbă, vorbe avântate, despre cum va fi vreodată România legionară... La Aiud sau Jilava, în nopțile de nesomn, Ghinea a refăcut de denumărate ori acel parcurs și de fiecare dată amintirea acelui drum i-a dat puteri sporite, l-a ajutat să treacă pin „mlaștina deznădejdi”!

De la alții am aflat, după săvârșirea sa din viață, am aflat drama prin care a trecut ca soț și tată: la întoacerea din cei 17 ani de detenție nu a mai vrut să știe de el nici nevasta, nici fiica!... Nu le fusese ușor nici lor să trăiască cu povara unui soț și tată „dușman al poporului”! Dar, har Domnului, și-a refăcut viața de familie și pe urma sa au rămas câteva nepoate care la Șerbești, în Vrancea natală încearcă să-și păstreze amintirea printr-o bibliotecă sătească ce-i poartă numele. În comuna Chiajna o stradă îi poartă numele!

De la Simion Ghinea, cu un ocol pe la colonelul de securitate Gavrilă Gheorghe, a ajuns la mine „plosca Căpitanului”, primită dar de

Cezar Adonis
Mihalache

Spion n-a apucat să fie... Nici măcar așa, cât să se fi fălit prin discotecă pe când era încă un tânăr dandy! Probabil, nici nu-l interesa anonimatul muncii operative... Și nici analist de informații speciale nu s-a nimerit... Pentru că nu pentru asta se pregătea „agentul” Orlando. Mai bine spus, nu pentru asta era pregătit! Și nu s-a dus la cursurile Colegiului de Informații pentru că, în fapt, nu trebuia să lase nici o urmă a prezenței sale pe acolo! Păi, vorba aceea, dacă avea măcar un „opțional” bifat, mai puteau aștia (de azi) să-i anuleze diploma-făcătură?

De fapt, „Orlando” pare a fi fost mai mult pe post de „conservă”. Nici nu trebuia să știe el toate dedesubturile unui astfel de „grad”, trebuia doar să accepte ce îi tot dădea sistemul. Căci nu pentru asta este creată o „conservă”? Să stea în „adormire” pentru a fi „spartă” la momentul politic potrivit?! Decriptată în ditamai falsul „agentului” de pe etichetă pentru a avea justificarea desființării unei unități întregi. La început una de învățământ, precum

colegiul de informații, dar poate cu efect de bulgăre de omăt toxic rostogolit și peste Academia de informații, și poate și peste o unitate strict operativă.

Desigur, întrebarea esențială nu este cum a fost căprît Orlando cu o diplomă deși nu a trecut pe la nici un „curs”. Principala întrebare trebuia pusă în clipa în care

alți „agenți” neterminați, Orlando nu a fost tras la răspundere pentru falsul și abuzul de „agentură” de care a beneficiat. Iar astăzi întrebarea este cu totul alta. Pentru că nu „Orlando” este subiectul infracțional... Acum, întrebarea este de ce a plusat conducerea SRI la botulina informatică defectată?

Orlando”: de ce să suspenzi și să propui pentru desființare o unitate de învățământ doar pentru că unul dintre „absolvenții” ei a căpătat un fals? De ce să nu cercetezi penal pentru infracțiunile de fals țintit, operativ, lucrând cu bisturiul, nu cu „nucleara”?

Răspunsul se găsește în structura de stat

păcat de adevăratele nume de cod de la Coldea încoace? Să se dezintegreze ceva din cauza unei imitații de agent? Aveam și noi pretențiile noastre în statul paralel care se luptă cu imaginea sa din oglinda politică. Fără a se lămuri în care parte stă „Mefisto”. De-a dreapta celor drepti (!) și aflați în slujba țării sau în reflexia din oglinda politică?!

Decizia de suspendare și intenția de desființare a Colegiului de informații ar părea o gafă... Desigur, depinde în mâinile cărei părți din sistemul paralel al SRI s-a aflat decizia... Pentru că ea generează un val care se va răsfrânge și peste Academia de informații dar și peste „tortorele” de sistem. SRI-ul...

Sigur, dacă așa s-a dorit „reformarea” sistemului, atunci Orlando chiar va merita peste ani o pensie de serviciu. Pentru că a fost de partea potrivită a liniei de front din interiorul SRI. Păcat însă de adevărații lucrători, „veteranii” sistemului, care s-ar putea să rămână ei fără pensia cuvenită pentru că nu s-au nimerit în tabăra decidenților de azi...

acesta a „defectat” unitatea de învățământ, năpârlindu-și spoiala de agent pe care i-a făcut-o cadou sistemul în paralelismul lui continuu.

Atunci nu a pus nimeni întrebarea potrivită, așa că, spre deosebire de

În mod sincer, dacă prindem vreun agent cu acte oficiale de la SRI că are de fapt o legitimație falsificată de vreo secretară visând la propriul ei „James”, desființăm SRI-ul?

La fel și în „dosarul

paralel din statul în stat de pe lângă și tot mai pregnant „din” structura SRI. Iar ceea ce nu a reușit sistemul cu nume grele, să vină acum așa dintr-o poveste ce nu ar umple nici măcar un lighean cu apă de ploaie?! Nu e

Dar până când să-i mai tolerăm?!

Ion
Coja

Ca să se poată înființa un muzeu al Holocaustului petrecut în România, muzeu care-și propune să mintă cu nerușinare și să defăimeze ființa și lumea românească, iar pentru acest serviciu să primească fonduri substanțiale de la bugetul României, a fost nevoie de o comisie de mari istorici, academicieni câțiva, care să dea greutate științifică exercițiului de calomnie la adresa românilor și a României. Iar acea comisie avea sarcina, în raportul publicat, să facă cunoscută definiția obiectului cercetat, definiția așadar a HOLOCAUSTULUI cu care operează.

Nimic mai simplu, am putea zice. Se putea apela la definiția dată deja, care orientează sutele de mii de cărți și studii dedicate holocaustului. Sunt probabil mai multe definiții, cu mici deosebiri de la un autor la altul, sinteza acestor definiții este corect rezumată în dicționarele curente. Bunăoară definiția pe care

ne-o oferă DEX-ul nu a nemulțumit pe nimeni până acum. Iată-o:

HOLOCAUST, holocausturi, s. n. 1. (În Antichitate) Jertfă adusă zeilor, în care animalul sacrificat era ars în întregime. * Fig. Ofrandă, sacrificiu. 2. Spec. Exterminare (prin diferite metode) a unei mari părți a populației evreiești din Europa de către naziști și aliații lor. 3. (În prezent) Ucidere în masă din cauza unor motive politice, religioase sau ca urmare a unor cataclisme provocate de om. [Pr.: -ca-ust. – Var.: olocăust s. n.] – Din fr. holocauste.

Trebuie precizat totuși că de câteva decenii cuvântul HOLOCAUST este folosit curent numai cu sensul notat cu cifra 2: Spec. Exterminare (prin diferite metode) a unei mari părți a populației evreiești din Europa de către naziști și aliații lor. La Yad Vashem, instituția creată în Israel pentru „a manageria” amintirea și memoria holocaustului, se face precizare oficială potrivit căreia

„În centrul Holo-

caustului a stat decizia de a ucide fiecare evreu: bărbați, femei, copii”.

Potrivit acestei definiții, cine acuză guvernarea mareșalului Ion Antonescu de producerea unui holocaust în Transnistria, în România, trebuie să facă dovada că a existat o decizie „de a ucide fiecare evreu: bărbați, femei, copii.” O asemenea decizie trebuia să apară în documentele guvernării, într-o lege sau hotărâre de guvern sau alt act administrativ ori juridic. Or, deși se vorbește de o legislație românească antisemită, inițiată sub guvernarea lui Carol al II-lea, această legislație, reală, existentă, nici pe departe nu poate fi echivalată cu o „decizie de a ucide fiecare evreu” din România.

De negăsit o asemenea decizie printre deciziile luate de Mareșal... Acesta a avut grijă să consemneze însă pentru posteritate tot ce s-a spus și comentat în ședințele de guvern, unde problema evreiască nu a lipsit de pe ordinea de zi! Nimic din aceste stenograme nu

aduce nici pe departe cu o „decizie de a ucide fiecare evreu”! Nu a fost consemnată nici cea mai timidă aluzie sau insinuație în acest sens!...

Și ce au făcut nemernicii care au scornit producerea unui holocaust în România? Au avut nerușinarea să propună în raportul lor o definiție complet nouă a holocaustului, care să sepotrivească cât de cât cu ceea ce știm că s-a petrecut în România. Iată cum arată holocaustul din România:

„Prin holocaust pe teritoriul României se înțelege persecuția sistematică și anihilarea evreilor și a romilor, sprijinită de autoritățile și instituțiile statului român în teritoriile administrate de acestea în perioada 1940-1944;”

O definiție valabilă numai „pe teritoriul României”! Nu decizia de a ucide, ci persecuția sistematică! Păi după această definiție istoria ar trebui să consemneze sute și mii de holocausturi! Istoria fiecărui popor trecând

prin epoci de „persecuție sistematică”! Se alege praful de unicitatea holocaustului la care holocaustologii evrei țin atât de mult!

Să ne mirăm și de prezența cuvântului anihilare în definiția dată de escrocii de la București. Ce vrea să însemne? Căci este un cuvânt polisemantic, care din sensurile sale participă la înțelesul definiției?!...

...Cred că ar fi cazul să reclamăm existența acestui institut incert și neconvingător, să cerem aplicarea legii care apără demnitatea persoanei și a comunităților etnice. Să cerem, cu toată mulțimea de argumente care ne stau la dispoziție, desființarea acestui institut impostor și defăimător deopotrivă!

Vorba ceea: dar până când să-i mai tolerăm?!